

Sygn. akt IV KKN 292/97

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 28 lutego 2001 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna w Warszawie
na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN – Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 184 § 1 i 156 § 2 kk z 1969 r.

po rozpoznaniu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Wojewódzkiego w K.

z dnia 20 lutego 1997 r., sygn. akt IX Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 13 maja 1996 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną i obciążyć skazanego
A. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

U Z A S A D N I E N I E

W kasacji wysunięto zarzut obrazy art. 3 § 1 i 3 d.kpk przez nieuwzględnienie wniosku dowodowego o przesłuchanie dwóch świadków i przyjęcie, że zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu czynu. Analizując ten zarzut Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Przedmiotowy wniosek dowodowy zgłoszono w apelacji (k. 93), przy czym, odnośnie jednego ze świadków dotyczył on osoby, co do której obrona zrzekła się tegoż dowodu w I instancji (k. 82), a teza dowodowa obu wniosków, od strony podmiotów przesłuchiowanych, sprowadzała się do twierdzenia, że świadkowie ci „zorientowani są w sytuacji rodzinnej oskarżonego” i mogą mieć „znaczenie dla ustalenia rzeczywistych przyczyn i przebiegu konfliktów między oskarżonym a jego żoną” (k. 93). Sąd odwoławczy oddalając ten wniosek wskazał, że oba te dowody są nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy (k. 106v), co podniósł też w uzasadnieniu swego wyroku (k. 111). Przedmiotem procesu była odpowiedzialność oskarżonego za czyny z art. 184 § 1 i 156 § 2 d.kk a nie podłoże konfliktów rodzinnych. Sam oskarżony nie negował, że związał się z inną kobietą co było powodem owego konfliktu, a jedynie nie przyznawał by to on inicjował awantury. Żaden z wnioskowanych świadków nie mieszkał tam gdzie oskarżony, zatem dla przebiegu poszczególnych zdarzeń był nieprzydatny. Podstawą kasacji może zaś być tylko takie naruszenie prawa, które ma charakter rażący i może wpłynąć na treść orzeczenia (art. 463a d.kpk, art. 523 § 1 kpk). Za tego typu naruszenie nie może być in concreto uznane oddalenie i to zasadne, wniosku dowodowego strony zgłoszonego w postępowaniu odwoławczym. Kasacja w istocie swej chce doprowadzić do

ponownej oceny dowodów i podważyć ustalenia faktyczne sądów, a tym samym musi być uznana za oczywiście bezzasadną. Dlatego orzeczono jak na wstępie.

aw

f/es